

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Quantum Publishers

www.quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FAUR, DANIELA

Infidela / Daniela Faur. - Domnești : Quantum Publishers, 2019

ISBN 978-606-8862-70-5

821.135.1

Tipărit în România

infidela

DANIELA FAUR

2019

Capitolul 1. Manifestul Elei

*Climb on board
We'll go slow and high tempo
Light and dark
Hold me hard and mellow*

Zayn – Pillow talk

Sunt o păcătoasă! Am călcat strâmb când societatea mi-a strigat din toți răunchii să fiu o doamnă. Să-mi respect iubitul, să respect regulile nescrise ale relației în care mă aflam de bunăvoie. Sunt femeia vorbită pe la colțuri, subiectul de discuție la întâlnirile de cafea și a celor din miez de noapte,acompaniate de un vin rece.

Aș fi cinică să spun acum că-mi pare rău. Să caut motive să justific alegerile mele. Da, am dat vieți peste cap – inclusiv pe a mea, dar, în sfârșit, pot afirma cu mâna pe inimă că mă cunosc. Știu ce vreau și, poate și mai important, știu ce nu voi mai accepta în viața mea. Am dat frâu liber imaginației mele și mi-am permis să trăiesc. Să experimentez tot ce mi-a trecut prin cap. Mi-am dat voie să simt cu toți porii, să fiu indecentă și obraznică, să spun lucrurilor pe nume. Am devenit amantă, și asta m-a salvat. Mi-a salvat sufletul de pe pământ, chiar dacă mi-a asigurat bilet doar dus spre exil.

O relație de adulter începe întotdeauna pe picior greșit. Oricum ai încerca s-o dai la întors, mereu va fi o relație în care sunt implicate mult prea multe persoane. E o abatere de la noțiunea de relație tradițională. E paria relațiilor. Oricum ai vrea s-o dai să fie bine, cineva va avea de suferit. Cuvântul de bază este *a răni*, deși cei implicați caută plăcerea. O plăcere pe care nu o mai pot lua de la partenerul actual. Și nu pentru că el nu mai oferă, ci pentru că păcătoșii nu mai au deschiderea

de a-l vedea pe cel din fața lor cu adevărat. Caută plăcerea fructului oprit, adrenalina produsă de secretul împărtășit. Ele cresc automat ideea de plăcere. Gândurile ascunse, jocul de-a șoarecele și pisica, au o putere pe care n-aș fi bănuțit-o. Sunt un afrodisiac. M-au transformat dintr-un om normal într-o persoană supranaturală, înzestrată cu puterea de a ghici și anticipa dorințe ascunse. Trupul meu veșted a devenit un altar, cu prețul sufletului care-mi va ajunge direct în Purgatoriu, fără drept de apel.

Am devenit cealaltă femeie, cea pe care-o uram când o vedeam chiar și numai prin filme. Femeia care, după mintea mea de-atunci, nu e capabilă să găsească ceva al ei. Cea care se strecoară într-o căsnicie și bagă răcă între soți. *Bulshit!* Adică, să fim serioși, o femeie care cucerește bărbatul alteia nu o face cu forța. El – bărbatul, nu e sedus fără voia lui, nu cade într-o capcană întinsă de o scorpie fără viață personală. E o aventură (că așa i se zice, nu?) de comun acord. Una în care – o altă vorbă din popor – cauți ce nu ți se oferă acasă. Adică SEX, că doar un bărbat nu își ia *amantă* că soția nu-i gătește. Mă lași? Nu știi dacă asta se numește evoluție sau schimbare de percepție, dar nu poți pune în cărca unei singure persoane un astfel de fapt. Ce cred eu? Ei bine, cred că e vorba de sincronizare – să întâlnești o persoană indisponibilă ca statut, într-un timp în care tu nu mai ești *pe piață*. E atracție, e chimie. Poate fi doar o joacă trecătoare; sau poate că el/ea e sufletul pereche. Cazul meu... e mai complicat de-atât.

Pot spune atât momentan: nu mai cred în *Fericiți până la adânci bătrâneți*; e doar un final pentru basme. Lucrul acesta nu mă întristează, culmea! Viața nu-i un basm, nici pe departe! Singurul lucru comun e că, da, ai de sărutat câțiva broscoi până-ți vei cunoaște prințul. Doar că nici prințul ăsta nu este cel din povești. E doar cel mai bun dintre broscoi, cel căruia te hotărăști să-i dai inima și să-i promiți că-i vei fi alături la bine și la greu. Ha! Când totul e bine, e greu să-ți închipui răul. Nu te gândești că răul poate lua chipul unui bărbat fermecător care, hilar de-a dreptul, e broscoiul unei alte femei.

Dar cine vrea, la finalul zilei, să trăiască într-un basm? Eu aleg aventura, necunoscutul și provocarea zilei de mâine!

Eu, Ela, promit cu mâna pe inimă să spun adevărul și doar adevărul în cele ce vor urma. E adevărul degradării mele, dar și cel al înfloririi. Nu mai sunt pură, sunt un joc de contraste, sunt lumină și umbră în același timp – depinde din ce poziție mă privești. Nu da cu piatra și nu mă judeca, nu înainte să mă cunoști!

Să începem!

Capitolul 2. Economista lu' pește!

*When you've been fighting for it all your life
You've been struggling to make things right
That's how a superhero learns to fly*

The Script - Superheroes

Am venit în București în urmă cu șase ani, cu gânduri mari: să urmez ASE-ul și să devin economișă. Sunt olteancă la origini, născută și crescută în Slatina, Olt. Dorința mea cea mai arzătoare, încolțită în sufletul meu încă de prin clasa a opta, a fost să mă mut altundeva, unde nu dai nas în nas cu câte un cunoscut la orice colț de bloc. Am simțit mereu că mă sufoc și am sperat că un oraș mare îmi va aduce eliberarea de care aveam nevoie. Părinții mei sunt oameni simpli, muncitori. Nu au făcut o facultate la timpul lor și, fiind unicul lor copil, m-au sprijinit să-mi urmez visurile. Chiar dacă asta a însemnat să plec de acasă, printre străini.

Mi-am propus ca odată cu începerea facultății să slăbesc. Aveam nevoie de asta, măcar vreo zece kilograme. Da' de unde! Iată-mă în prezent cu aceeași greutate. Am 1,68 m înălțime și 68 de kg. Nu sunt grasă – grasă, genul acela despre care *porcii* spun că mai bine le sari, decât să le ocolești. Dar sunt destul de durdulică; am câteva straturi de colăcei. Mama mă alintă și-mi spune că sunt pufoasă. Pe ea o iubesc pentru asta, altcuiva nu i-aș permite. Am până și aceeași freză din timpul liceului: părul lung până sub umeri, drept și negru tăciune. Am abuzat practic de vopsea în timpul liceului, de parcă s-a dat lege de interzicere a cremelor colorante, iar eu am zis să-mi fac plinul. Cred că părul meu e îmbăcsit de pigment negru, și niciun decolorant din lume nu ar reuși să-mi scoată nuanța. Mi-ar fi plăcut să fiu mai îndrăzneată și să încerc și alte culori, dar nu, am rămas

aceeași Ela. Conservatoare. Din când în când, îmi tund breton și-apoi îl las iar să crească. Și acum am breton, parcă mai dă un pic de dimensiune feței mele rotunjoare. E singura mea aroganță în materie de coafură.

Am noroc cu ochii verzi, care mă mai scot din anonimat. Și cu sâni, recunosc. Dacă e să aleg un singur lucru care-mi place la mine, cu siguranță sâni ar fi prima mea opțiune. Sunt rotunjori și fermi, medii aș spune, nu sunt genul acela exagerat de mari, încât să-mi atârne până la buric sau să arate ca două fese. Mă mândresc și cu dinții mei, de care am grijă ca de ochii din cap. Îi am dreți și albi. Norocul meu. La ce nas mi-a dat Mama Natură, trebuia să compenseze și ea cu ceva. Dacă urăsc ceva la mine, mai mult decât colăceii, e nasul. Nu aș ști să-l descriu. Nu e cel mai lung nas sau cel mai cărn din câte am văzut – în cărțile cu vrăjitoare, bineînțeles. E ceva cu care nu mă împac, de parcă mi-ar fi străin. Pur și simplu, nu se potrivește cu restul fizionomiei mele. Dacă aș fi avut altul, aș fi fost chiar frumușică. Când vine vorba de vestimentație, și aici sunt cuminte. Prefer pantalonii, am doar vreo trei fuste în toată garderoba, și vreo două rochițe.

Am fost cam tocilară în facultate, trebuie să recunosc. Nu am lipsit de la niciun curs și de la niciun seminar până în anul patru. Mi-am făcut toate proiectele la timp, am fost activă la ore, dar, undeva, interesul pentru partea de economie a început să-mi scadă. Nici acum nu-mi pot explica de ce. La începutul ultimului an m-a apucat panica.

Oare ce voi face cu viața mea? Voi fi vânzătoare în mall cu o diplomă de economișă? Sau poate că voi fi o contabilă care nu vede altceva decât cifre, voi rămâne nemăritată, singură cu cele cinci pisici pe care le voi salva de pe stradă.

Cam așa îmi vedeam viitorul. Asta, până am dat peste un anunț despre posturi libere la o firmă de consultanță. Nici nu auzisem de așa ceva până atunci. Mi-am făcut un CV și m-am dus la adresă, ca oamenii care nu au mai muncit niciodată în viața lor și habar nu au cu ce se mănâncă un job adevărat.

Ekon Consult m-a atras și prin denumire. Mi-a sunat ca numele unei nave spațiale sau a unei noi planete descoperite în Sistemul Solar. Cert este că m-a dus cu gândul la explorare

și târâm nou. Așa că am pășit sfioasă în sediul lor, aflat cam la douăzeci de minute de locuința mea – fapt ceresc pentru un locuitor al capitalei. I-am spus fetei de la recepție că nu am un interviu programat și că doresc să las un CV. Am avut noroc că responsabil de recrutarea de personal doar ce a trecut pe acolo.

Greta, mi s-a prezentat scurt. *Dacă ai douăzeci de minute la dispoziție, putem avea o primă discuție acum*, mi-a spus, amabilă.

M-au trecut toate transpirațiile. Aveam tot timpul din lume, dar nu eram pregătită emoțional pentru un interviu. Nici măcar nu eram îmbrăcată pentru unul. Și-apoi, mi-a răsunit în gând *prima discuție* și m-am întrebat de câte va fi nevoie pentru a te angaja?

Bine-ai venit pe lume! mi-am spus, dojenindu-mă. Nici măcar atâta lucru nu am știut. Și alergatul ăsta după o slujbă decentă e ca o competiție sportivă, deci, cumva e logic să trec prin mai multe probe. M-am rugat să nu fie asta cea de foc. Am acceptat, aș fi avut o altă variantă? Și bine am făcut. Discuția a fost exact cum mi-a promis *Greta*. Mai mult a vorbit ea decât eu. M-a întrebat dacă știu cu ce se ocupă o firmă de consultanță în management. I-am spus, în mare, cam tot ce citisem despre firma lor pe internet. A fost surprinsă că m-am documentat.

Carevasăzică, nu am fost așa de penibilă, la urma urmei. Ea a venit cu detalii suplimentare, care chiar m-au încântat. *Greta*, deși ștearsă ca figură, era foarte pricepută în meseria sa. *Serviciile noastre de consultanță sunt concepute cu grijă pentru a permite altor companii să atingă un nivel ridicat de performanță, ajutându-le să își eficientizeze activitatea de business. Avem experți în mai multe domenii de activitate încât putem analiza întregul lanț de valoare al companiei, de la domeniul fiscal-contabil, logistică, achiziții, marketing și vânzări până la procesul de producție. Echipele noastre sunt formate din consultanți, care identifică punctele slabe din organizație, oferind apoi soluții pentru optimizare. Asta dacă nu ne spune direct clientul ceea ce dorește să optimizeze. De obicei majoritatea își doresc îndeplinirea aceluiași obiective: reducerea costurilor, creșterea productivității, îmbunătățirea calității procesului,*

creșterea satisfacției clienților. Colegii mei sunt experți în soluționare problemelor.

De ce crezi că apelează firmele la noi? mă trezesc că mă întrebă, după ce eu am ascultat-o fascinată, fără măcar să clipesc. Sunt o ascultătoare activă, deci, nu-mi intră totul pe o ureche și-mi iasă pe cealaltă. Așa că am fost sinceră și am spus primul lucru pe care l-am gândit: *Pentru că sunteți... obiectivi?* Bine, a fost mai mult un răspuns întrebare, dar a fost unul câștigător. *Exact*, a continuat ea. *Noi le expunem o viziune imparțială, obiectivă. Nu avem de ce să fim subiectivi sau să ne învârtim în jurul cozii. Suntem și mici detectivi, dacă e să fim sinceră. Ca să oferi o soluție unei probleme trebuie să cunoști problema cap-coadă. Pentru asta trebuie să punem întrebări și nu orice întrebări, ci pe cele potrivite, să investigăm. Nu este o muncă ușoară, dar ne place mult.*

I-am povestit apoi despre mine, despre cunoștințele acumulate în facultate, mai mult teoretice decât practice. *Experiență profesională: zero. Ambiție, perseverență, dorință de învățare: la maximum.*

Mi-a spus apoi că ar avea pentru mine postul de asistentă a managerului de proiecte. Omul care ține în spate clienții mari: observator, analist, consultant. Mai marele care delegea și dirijează ceilalți colegi în funcție de nevoia clientului. Nu a fost exact ce mi-aș fi imaginat, adică, aș fi fost mai mult un observator al lumii acesteia fantastice decât un jucător.

De undeva tot trebuie să încep! m-am îmbărbătat eu. Peste o săptămână, am cunoscut-o pe *Maria*, actuala mea șefă. Da, am numărat șapte zile care au trecut infernal de greu până am fost rechemată la interviu. De data asta, m-am îmbrăcat ca la carte, decent și cu un aer profesional. Nu am reușit să-mi dau seama dacă *Maria* m-a plăcut, nici acum nu știu dacă mă place, sau dacă apreciază pe cineva cu adevărat. A fost cam absentă la interviu. O persoană introvertită, ursuză, un cal singuratic. I-am dat undeva la patruzeci de ani, dar apoi am aflat că are cincizeci. A fost de acord să-și angajeze o asistentă doar ca să nu mai piardă timpul cu nimicuri, cum mi-a spus pe față.

M-au angajat și am fost extrem de încântată. Fericirea mi-a surâs la jumătate de an când soarta mi l-a scos în cale pe *Gabi*.

În timpul facultății am avut doar iubiri efemere, nereușind să mă atașez de niciunul dintre băieții cu care m-am întâlnit.

Acum realizez că sentimentele au fost reciproce, poate de acolo și distanța pe care am păstrat-o în fiecare relație. M-am autoprotejat, dacă stau bine să mă gândesc. Pe mine și pe inima mea. Întâlnirea cu Gabi, într-o zi de mai, de vară timpurie, a fost neconvențională. Sau mai mult abordarea lui. Mă aflam într-un supermarket, la raionul de cosmetice. Căutam disperată ceara de epilat preferată prin rafturile arhipline. Rearanjaseră marfa în așa hal, încât eram ghemuită, cu capul în jos, scotocind printre rafturi. Poate, poate dau de ea. Nu de alta, dar zona mea inghinală chiar avea nevoie de o cosmetizare urgentă. Aud de sus un râs înfundat și mă hotărâsc să-i arunc o privire arzătoare celui care făcea haz de necazul meu.

— Ce? mârâi eu, mai mult ca o înjurătură ca în mahala.

Și-atunci i-am văzut ochii verzi. Cu greu, deoarece părul buclat cădea năvăș peste ei, ascunzându-i. M-am înmuat și mi-am domolit vocea.

— Te ajut cu ceva? îl întreb după ce-l văd holbându-se debusolat la două cutii pe care le ținea în mâini.

— Chiar poți să mă ajuți? Dacă nu cer prea mult...

— Să vedem, spun eu, stăpână pe situație. *Sunt expertă în ceară de epilat, ce naiba!* îmi spun în sinea mea.

— Prietena mea m-a rugat să îi cumpăr ceară și habar nu am de care, spune el rușinat.

Pe bune? Acum o să-l ajut pe frumosul asta să cumpere ceară pentru pizda altei femei? Faină zi am! Fă o poză raionului și trimite-i prințesei care nu și-a mișcat fundul regal de-acasă, îmi vine să-i strig.

— Nu e bine ce ai luat, spune însă experta din mine. Ceara asta se încălzește în aparat și ai nevoie de benzi pentru ea. Nu benzile astea, îi spun după ce i le iau din mână și i le așez înapoi pe raft. Astea sunt tot ceară, benzi de ceară. Ai nevoie de benzi simple, textile. *Sau din ce mă-sa-s făcute*, spun pentru mine.

— OK, mulțumesc!

— Cu plăcere.

Dau să plec, mă întorc eu după ceară, asta, după ce merg să-mi iau o ciocolată pe care o voi mânca toată. De ciudă. Voi

prezenta la casă doar ambalajul. E un sport pe care-l practic des.

— Ești sigură? mă întoarce din drum.

— Poftim? mă arăt nedumerită.

— Că ai ales ce trebuie?

Atât! După ce că a trebui să mă opresc din a-i face ochi dulci, acum ce mai vrea? Să-i dau în scris că nu va ajunge acasă cu alte produse? Am hotărât să nu-i răspund și să-i arunc o privire încruntată în schimb. A înțeles, săracul.

— Scuze, voiam doar să mă asigur că e tot ce trebuie. Tu ai găsit ce căutai?

— Nu, nu am găsit.

— Astea nu-s bune? Îmi arată produsele pe care eu i le alesesem.

Vai de capul meu! Să-i spun omului că dacă pun ceară aia pe *Fofo*, nu doar că nu o voi despăduri, dar nu voi mai reuși să o iau de acolo? Nu cred că e o informație de care are nevoie, dar tare aș fi vrut să-i văd fața!

— Nu e potrivită nevoilor mele, i-am spus, în schimb. Stai liniștit, am ales ce trebuie pentru ea. O zi faină!

Am plecat direct la raionul de ciocolată, și-apoi din nou la cel de cosmetice, până mi-am găsit ceara mult dorită. Am mâncat doar jumătate de ciocolată. M-am oprit pe o bancă în fața magazinului să mănânc ce mai rămăsese. Și, de nicăieri, el s-a așezat lângă mine.

— Gabi, îmi spune, și-mi întinde prietenos mâna dreaptă.

— Ela, răspund, cu gura plină de ciocolată, evident.

Mi-a mărturisit apoi, în modul cel mai dulce posibil, că nu avea prietenă și că nu a știut cum să mă abordeze. M-a văzut concentrată și, fiind la raionul acela, a trebuit să improvizeze.

Și de atunci suntem împreună. M-am ales în acea zi și cu un iubit, și cu niște ceară gratis. S-a mutat la mine după două luni, în apartamentul cu două camere pe care doar ce-l închiriasem. De jumătate de an suntem logodiți, chiar dacă nu am discutat niciodată despre căsătorie. M-a luat prin surprindere într-un weekend pe care l-am petrecut la Brașov. Mi-a strecurat inelul într-un pahar de șampanie. Nu l-am zărit, căci nu mă așteptam să fie acolo și aproape că l-am înghițit. Am luat paharul de la